

- (b) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 1. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da do zadržavanja podnositelja zahtjeva iz treće države dolazi samo zbog toga što se na njega primjenjuje mjera vraćanja i nema materijalnih sredstava za zadovoljavanje svojih potreba (za smještajem i prehranom)?
- (c) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 2. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6., člankom 47. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da smještaj koji je *de facto* zadržavanje nije bio određen odlukom o zadržavanju, da nije osiguran pravni lijek za osporavanje zakonitosti zadržavanja i njegova daljnjeg trajanja, te da je do *de facto* zadržavanja došlo bez ispitivanja njegove nužnosti ili proporcionalnosti odnosno bez ispitivanja mogućih alternativa?
- (d) Može li se članak 15. stavak 1. i stavci 4. do 6., kao i uvodna izjava 16. Direktive o vraćanju, u vezi s člancima 1., 4., 6. i 47. Povelje, tumačiti na način da im se protivi zadržavanje kojemu nisu određeni točno trajanje ni trenutak njegova prestanka?
- (e) Može li se pravo Unije tumačiti na način da sud države članice može, kada se pred njim pojavi situacija očitog nezakonitog zadržavanja, kao privremenu mjeru do završetka upravnog spora naložiti nadležnom tijelu da državljaninu treće države odredi mjesto boravka koje se nalazi izvan tranzitnog područja i različito je od mjesta zadržavanja?

5. [djelotvorna sudska zaštita u odnosu na odluku o izmjeni države vraćanja]

Treba li članak 13. Direktive o vraćanju, na temelju kojeg državljanin treće države ima pravo na učinkovit pravni lijek žalbe protiv „odluke o vraćanju”, u vezi s člankom 47. Povelje, tumačiti na način da, kada pravni lijek predviđen nacionalnim propisom nije učinkovit, sud mora barem jednom provesti nadzor nad zahtjevom podnesenim protiv odluke o izmjeni države vraćanja?

(¹) SL 2013, L 180, str. 60. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravak SL 2020., L 76, str. 38.)

(²) SL 2013., L 180, str. 96. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 137.)

(³) SL 2008., L 348, str. 98. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. prosinca 2019. uputio Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Mađarska) – SA i SA junior protiv Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Predmet C-925/19)

(2020/C 161/28)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: SA i SA junior

Tuženici: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság y Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Prethodna pitanja

1. [novi razlog nedopuštenosti]

Mogu li se odredbe o nedopuštenim zahtjevima iz članka 33. Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. (¹) o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (preinačena) (u daljnjem tekstu: Direktiva o postupcima), tumačiti na način da im se protivi propis države članice na temelju kojeg je u postupku azila zahtjev nedopušten kada je njegov podnositelj u Mađarsku došao preko države u kojoj nije bio izložen progonu ili opasnosti od teške štete, odnosno u kojoj je zajamčena odgovarajuća razina zaštite?

2. [provedba postupka azila]

- (a) Treba li članak 6. i članak 38. stavak 4. Direktive o postupcima, kao i njezinu uvodnu izjavu 34. kojom se nalaže obveza razmatranja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, u vezi s člankom 18. Povelje o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), tumačiti na način da tijelo države članice nadležno za azil mora podnositelju zahtjeva osigurati mogućnost pokretanja postupka azila u slučaju da nije meritorno ispitalo zahtjev za azil pozivajući se na razlog nedopuštenosti naveden u prvom prethodnom pitanju, te je nastavilo s postupkom vraćanja podnositelja zahtjeva u treću državu koja ga je, međutim, odbila primiti?
- (b) U slučaju potvrđenog odgovora na pitanje 2. (a), u čemu se točno sastoji ta obveza? Znači li to da obveza osiguranja mogućnosti podnošenja novog zahtjeva za azil isključuje negativne posljedice naknadnih zahtjeva koje se navode u članku 33. stavku 2. točki (d) i članku 40. Direktive o postupcima ili znači pokretanje odnosno provedbu postupka azila po službenoj dužnosti?
- (c) U slučaju potvrđenog odgovora na pitanje 2. (a), uzimajući također u obzir članak 38. stavak 4. Direktive o postupcima, može li država članica bez izmjene činjeničnog stanja ponovno preispitati nedopuštenost zahtjeva u okviru tog novog postupka (u kojem bi imala mogućnost primjene bilo koje vrste postupka iz poglavlja III., primjerice, ponovnog utvrđivanja razloga nedopuštenosti) ili treba meritorno ispitati zahtjev za azil u odnosu na državu podrijetla?
- (d) Proizlazi li iz članka 33. stavaka 1. i 2. točaka (b) i (c), kao i iz članaka 35. i 38. Direktive o postupcima, u vezi s člankom 18. Povelje, da je ponovni prihvrat od strane treće države kumulativni uvjet za primjenu razloga nedopuštenosti, odnosno za donošenje odluke koja se temelji na tom razlogu, ili je dovoljno provjeriti postoji li taj uvjet u trenutku izvršenja te odluke?

3. [tranzitno područje kao mjesto zadržavanja u okviru postupka azila]

Pitanja koja slijede relevantna su ako se, u skladu s odgovorom na drugo prethodno pitanje, mora provesti postupak azila.

- (a) Treba li članak 43. Direktive o postupcima tumačiti na način da mu se protivi propis države članice koji dopušta zadržavanje podnositelja zahtjeva u tranzitnom području dulje od četiri tjedna?
- (b) Treba li članak 2. točku (h) Direktive br. 2013/33/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju standarda za prihvrat podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu (preinačena) (u daljnjem tekstu: Direktiva o prihvat) (?), koja se primjenjuje na temelju članka 26. Direktive o postupcima, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, tumačiti na način da smještaj u tranzitnom području u okolnostima poput onih u glavnom postupku (područje koje se ne može zakonito dobrovoljno napustiti ni u kojem smjeru) na razdoblje dulje od četiri tjedna koje navodi članak 43. Direktive o postupcima predstavlja zadržavanje?
- (c) Je li u skladu s člankom 8. Direktive o prihvat, koji se primjenjuje na temelju članka 26. Direktive o postupcima, činjenica da je do zadržavanja podnositelja zahtjeva duljeg od četiri tjedna, koje se navodi u članku 43. Direktive o postupcima, došlo samo zbog toga što on nije mogao zadovoljiti svoje potrebe (za smještajem i prehranom) zbog nedostatka materijalnih sredstava?
- (d) Je li u skladu s člancima 8. i 9. Direktive o prihvat, koji se primjenjuju na temelju članka 26. Direktive o postupcima, činjenica da smještaj, koji je *de facto* zadržavanje dulje od četiri tjedna koje se navodi u članku 43. Direktive o postupcima, nije određen odlukom o zadržavanju, da nije osiguran pravni lijek za osporavanje zakonitosti zadržavanja i njegova daljnjeg trajanja, da je ono *de facto* određeno bez ispitivanja njegove nužnosti ili proporcionalnosti ili bez ispitivanja mogućih alternativa, te da je njegovo točno trajanje, uključujući i njegov prestanak, neodređeno?
- (e) Može li se članak 47. Povelje tumačiti na način da sud države članice može, kad se pred njim pojavi situacija očitog nezakonitog zadržavanja, kao privremenu mjeru do završetka upravnog spora naložiti nadležnom tijelu da državljaninu treće države odredi mjesto boravka koje se nalazi izvan tranzitnog područja i različito je od mjesta zadržavanja?

4. [korištenje tranzitnog područja kao mjesta zadržavanja od strane imigracijske policije]

Sljedeća pitanja su relevantna ako, u skladu s odgovorom na drugo prethodno pitanje, ne treba provoditi postupak azila, nego postupak u nadležnosti imigracijske policije.

- (a) Treba li uvodne izjave 17. i 24. te članak 16. Direktive br. 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom (u daljnjem tekstu: Direktiva o vraćanju) ⁽¹⁾, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, tumačiti na način da smještaj u tranzitnom području u okolnostima poput onih u glavnom postupku (područje koje se ne može zakonito dobrovoljno napustiti ni u kojem smjeru) predstavlja oduzimanje slobode u smislu tih odredaba?
- (b) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 1. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da do zadržavanja podnositelja zahtjeva iz treće države dolazi samo zbog toga što se na njega primjenjuje mjera vraćanja i nema materijalnih sredstava za zadovoljavanje svojih potreba (za smještajem i prehranom)?
- (c) Je li u skladu s uvodnom izjavom 16. i člankom 15. stavkom 2. Direktive o vraćanju, u vezi s člankom 6., člankom 47. i člankom 52. stavkom 3. Povelje, činjenica da smještaj koji je *de facto* zadržavanje nije bio određen odlukom o zadržavanju, da nije osiguran pravni lijek za osporavanje zakonitosti zadržavanja i njegova daljnjeg trajanja, te da je do *de facto* zadržavanja došlo bez ispitivanja njegove nužnosti ili proporcionalnosti odnosno bez ispitivanja mogućih alternativa?
- (d) Može li se članak 15. stavak 1. i stavci 4. do 6., kao i uvodna izjava 16. Direktive o vraćanju, u vezi s člancima 1., 4., 6. i 47. Povelje, tumačiti na način da im se protivi zadržavanje kojemu nisu određeni točno trajanje ni trenutak njegova prestanka?
- (e) Može li se pravo Unije tumačiti na način da sud države članice može, kada se pred njim pojavi situacija očitog nezakonitog zadržavanja, kao privremenu mjeru do završetka upravnog spora naložiti nadležnom tijelu da državljaninu treće države odredi mjesto boravka koje se nalazi izvan tranzitnog područja i različito je od mjesta zadržavanja?

5. [djelotvorna sudska zaštita u odnosu na odluku o izmjeni države vraćanja]

Treba li članak 13. Direktive o vraćanju, na temelju kojeg državljanin treće države ima pravo na učinkovit pravni lijek žalbe protiv „odluke o vraćanju”, u vezi s člankom 47. Povelje, tumačiti na način da, kada pravni lijek predviđen nacionalnim propisom nije učinkovit, sud mora barem jednom provesti nadzor nad zahtjevom podnesenim protiv odluke o izmjeni države vraćanja?

⁽¹⁾ SL 2013, L 180, str. 60. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravak SL 2020., L 76, str. 38.)

⁽²⁾ SL 2013, L 180, str. 96. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 137.)

⁽³⁾ SL 2008., L 348, str. 98. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. prosinca 2019. uputio Győri Ítéltábla (Mađarska) – J.Z.
protiv OTP Jelzálogbank Zrt. i dr.**

(Predmet C-932/19)

(2020/C 161/29)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Győri Ítéltábla

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: J.Z.

Tuženici: OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.